

Johan van Caeneghem

Het Schemerhuis

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

De nieuwe weg

‘Hé, kijk daar eens’, zegt Jay.

‘Wat is dat?’, vraagt Johanna.

‘Dat is een weg’, zegt Jay.

‘Dat kan niet’, zegt Johanna. ‘Hier is geen weg.

Hier is nooit een weg geweest.’

‘Nou, nu is hij er wel’, zegt Jay. ‘We dromen toch niet? We zijn toch wakker?’

Dat zijn Jay en Johanna zeker.

Het is de eerste schooldag. Ze lopen naar school. Het is een mooie dag, nog volop zomer.

Dit is vreemd. Ze kennen de weg naar school erg goed. Ze moeten altijd door een tunnel onder het spoor. Dan langs Hemels Brood, dat is de bakker bij het station. Verder langs het ziekenhuis, voorbij het Sterrenpark en dan zijn ze op school.

Ze zijn net tussen het ziekenhuis en het park als ze opeens die nieuwe weg zien.

Als je niet goed kijkt, zie je hem niet.

Maar Jay heeft goede ogen. Hij is vijftien.

Johanna is een jaar jonger.

Allebei hebben ze roodblond haar.

In de zon lijkt hun haar wel in brand te staan.

De nieuwe weg ligt een beetje verborgen
achter twee struiken.
Er lopen en fietsen andere kinderen voorbij.
Maar zij lijken de weg niet te zien.
'Ik wil weten waar die weg naartoe gaat,' zegt
Jay. 'Zullen we even kijken?'
'Nu?', vraagt Johanna.
'We hebben nog even tijd,' zegt Jay. 'We zijn
toch altijd te vroeg op school.'
Jay duwt de twee struiken uit elkaar en ze
lopen de weg op. De struiken sluiten zich
achter hen als een gordijn.

Opeens horen ze niets meer van de straat
waar ze net waren. Geen gebrom van auto's.
Geen pratende en lachende kinderen.
Ze horen zelfs geen vogels meer fluiten.
Het is helemaal stil. In de weg zitten geen
bochten. Hij loopt rechtdoor tot in de verte,
waar het donker is.
Links en rechts groeien bomen. Ze groeien
boven hun hoofden naar elkaar toe.
Ze houden het zonlicht tegen.
Jay en Johanna staan in het halfdonker.
Het is ook kouder. Alsof het al herfst is.

Fran

‘Best eng’, zegt Johanna.

‘Maar toch ook leuk?’, zegt Jay. ‘Een geheime weg. Vlak bij ons huis!’

‘Hij gaat nergens heen’, zegt Johanna.

‘Vast wel’, zegt Jay. ‘Alleen kunnen we dat van hieruit niet zien. We moeten verder lopen. Kom!’
En ze gaan de weg op.

Het lijkt alsof ze weer op vakantie zijn. Zoals vorige week. Toen waren ze met hun ouders in Denemarken. Daar was het heerlijk om te wandelen langs het strand en in de duinen.

Maar dit is toch anders. Het wordt niet warmer en niet lichter. En de duisternis in de verte blijft ook ver weg.

‘Gek’, zegt Jay. ‘We lijken geen stap vooruit te komen.’

Ze stoppen even en kijken achterom.

De struiken zijn niet meer te zien. Ook achter hen is het nu donker.

‘Misschien is het beter om om te keren’, zegt Johanna.

‘Misschien wel’, zegt Jay. ‘We kunnen later nog terugkomen.’

Ze zetten nog een paar stappen en zien
opeens iets bewegen boven de weg.
Het lijkt wel een arm die zachtjes op en neer
gaat in de wind. Maar er is geen wind.
Ze komen dichterbij, en zien dat het geen arm
is maar een tak. Een tak van een braamstruik.
Hij hangt vol dikke, donkerpaarse bramen.
'Jeetje, wat zien die er lekker uit!,' zegt Jay.
'Heb jij deze zomer al zulke mooie bramen
gezien?'
'Nee,' zegt Johanna. 'En vorige zomer ook niet.'

De tak hangt door een hek. Achter het hek
glanzen nog meer bramen. En daarachter is
een bos waar het bijna helemaal donker is.
Er hangt mist tussen de bomen. In die mist
zien ze vaag een huis. Aan het hek hangt een
zware ketting met een verroest slot.
'Hier moet vroeger iemand gewoond hebben',
zegt Johanna.
'Maar nu niet meer,' zegt Jay. 'We zijn hier
alleen en we gaan lekker bramen eten!'
Hij steekt zijn hand uit naar de tak.

'Stop!,' zegt iemand.
Er staat plotseling iemand op de weg.
Een meisje, ongeveer van hun leeftijd.

Ze heeft lang, bruin haar dat al een tijd niet meer gekamd is. Haar kleren zijn oud. En ze is heel mager.

‘Wie ben jij?’, vraagt Jay.

‘Ik ben Fran’, zegt het meisje.

‘Wij zijn ...’

‘Jay en Johanna’, zegt Fran.

‘Hoe weet jij dat?’, vraagt Johanna.

‘Ik weet het gewoon’, zegt Fran.

‘Hoe kun je dat nu weten?’, vraagt Jay.

‘Dat is niet belangrijk’, zegt Fran. ‘Wat wel belangrijk is, is dat je niet van die bramen mag eten.’

‘Waarom niet?’, vraagt Jay. ‘Ze zien er heerlijk uit.’

‘Ze zijn ook heerlijk’, zegt Fran.

‘Waarom mogen we ze dan niet eten?’, vraagt Johanna.

‘Zeker omdat jij ze voor jezelf wil houden, hè?’, zegt Jay tegen Fran.

‘Nee, dat is niet zo’, zegt Fran.

Hemels

‘Als je van die bramen eet,’ zegt Fran, ‘kun je niet meer stoppen. En word je ziek.’

‘Zijn ze zo lekker?’, vraagt Johanna.

‘Ja’, zegt Fran. ‘Het zijn de lekkerste bramen van de wereld.’

‘En wij mogen er niet van eten?’, zegt Jay. ‘Wat een onzin. Wie ben jij eigenlijk?’

‘Ik ben een heks’, zegt Fran.

Jay en Johanna kijken naar elkaar en lachen.

‘Wat krijgen we nou?’, zegt Jay. ‘Een heks die zegt dat we niet van de lekkerste bramen van de wereld mogen eten?’

‘Heksen bestaan niet’, zegt Johanna. ‘We zijn niet dom.’

‘Nee, dat zijn jullie niet’, zegt Fran. ‘Daarom gaan jullie niet van die bramen eten.’

‘Juist wel’, zegt Jay. ‘Want we hebben geleerd om onzin niet te geloven. Of zijn die bramen bespoten met een of ander gif?’

‘Nee’, zegt Fran.

‘Nou, dan. Stop dan maar met je praatjes.’

‘Ons maak je niet bang.’

Jay plukt een braam en stopt hem in zijn mond.

‘O, Jo. Die moet je proeven! Heerlijk!’

Johanna plukt ook een braam en prikt zich aan een stekel. Maar ze voelt de prik haast niet. De braam smaakt inderdaad fantastisch.

Jay plukt nog een braam. ‘Hier, Fran. Voor jou.’
Maar Fran is er niet meer.

Ze kijken om zich heen, maar Fran is nergens meer te zien.

‘Een snelle heks’, grapt Jay.

‘Misschien woont ze in dat huis’, zegt Johanna.

‘Ik heb haar niet over het hek zien klimmen’,
zegt Jay.

‘Wat maakt het uit?’, zegt Johanna. ‘Ik neem
nog een braam. Ik heb nog nooit zoiets lekkers
gegeten.’

‘Ik ook niet’, zegt Jay. En ze eten bijna alle
bramen van de tak. Ze laten drie hele dikke
hangen.

‘Wie zegt dat we niet kunnen stoppen met
eten?’, vraagt Jay.

‘Ik zou ze wel op kunnen’, zegt Johanna.

‘Ik ook’, zegt Jay. ‘Maar dat doen we niet.
Gewoon om het aan die gekke Fran te bewijzen.’

‘Wat kan ons die Fran schelen?’, zegt Johanna.
En ze steekt haar hand uit.

‘Nee, Jo’, zegt Jay. ‘We hebben genoeg.’

We moeten naar school.'

'O, ja,' lacht Johanna. 'Dat was ik bijna vergeten.'

Ze keren om. Eerst zien ze alleen duisternis voor zich. Dan wordt het lichter en komen ze bij de twee struiken aan het begin.

Ze duwen ze uit elkaar en gaan de gewone weg op.

Meteen schijnt de zon weer, en is het lekker warm.

Ze haasten zich, maar dat is nergens voor nodig. Ze zijn nog ruim op tijd op school.

Alsof ze geen omweg hebben gemaakt.

Alsof ze nooit op de nieuwe weg geweest zijn.